

dels tres vèrtexs, etc. Cal incentivar altres sistemes de pràctiques, com les pràctiques específiques (música, anglès, procés de lecto-escriptura, educació física, etc.). És una tendència, i a l'estat espanyol es feia durant la República, fer un any de Pràctiques després de tres anys de formació teòrica (o teòrico-pràctica).

—Necessitat d'intervenir plenament en la selecció de mestres (proves de les oposicions, etc.).

—Necessitat de relacionar la Formació inicial de mestres i la formació permanent (post-graduats, investigació pedagògica dels professors de l'Escola, reciclatges, etc.) i de fer-les ambdues des de la Universitat (i aquí cal assenyalar el desencert de la creació dels CEP's).

—Necessitat de reduir el nombre d'assignatures per curs.

—Conveniència d'establir relacions i intercanvis amb institucions educatives dels Països Catalans, d'Europa o d'altres, tant per a la formació del professorat com de l'alumnat de l'Escola

Molts punts d'aquests (que no són tots els punts possibles), no són, ni de molt, nous a l'Escola Universitària del Professorat d'EGB de les Illes Balears, ja que individualment o bé com a directrius de l'equip actual de direcció (vegeu l'Annex) han estat assenyalats. El que sí que fóra nou, i útil per a la formació de mestres i retruc per a la nostra societat catalana, seria la posada en pràctica d'aquests punts i d'aquestes directrius.

ELS PROBLEMES DELS PNN DE LA UNIVERSITAT

A la Universitat de les Illes Balears, com a pràcticament a quasi tota la resta, el personal docent i investigador es pot dividir, en primera instància, en dos grans grups, cada un dels quals admet ulteriors subdivisions. Els esmentats grups són els numeraris i els no numeraris. Els primers han accedit al funcionariat mitjançant algun tipus de concurs. Els segons són lligats per un contracte administratiu.

La proporció entre ambdós grups ha anat canviant amb el temps, en el sentit favorable al creixement relatiu dels primers. Però el nombre de "penenes" (P.N.N., personal no numerari), majoria aclaparadora fa uns anys, continua essent important.

No és possible entrar en una història detallada del procés general, ni de les seues múltiples causes, que va conduir aquest tipus d'estructura. Però en el moment en què ens apropam a una situació normalitzada en les categories del professorat, d'acord amb la Llei de Reforma Universitària, l'herència del passat presenta ara la factura d'uns aspectes greument problemàtics.

En relació a certs barems i criteris aprovats-en la fundamentació i justificació dels quals tampoc és possible, ni tal vegada útil, entrar en aquests moments-s'ha confeccionat unes plantilles "límit" de dotació pressupostària. D'acord amb aquestes plantilles, un cert nombre de professors resulten "sobrants". Quedi clar, no obstant, que no es tracta-en principi-de persones concretes sinó "abstractes", és a dir, de llocs de feina; el que l'esmentat lloc de feina sigui ocupat per una persona depèn d'un concurs. Però si no hi ha lloc no hi ha ni tan sols la possibilitat que cap persona no passi a ocupar-lo.

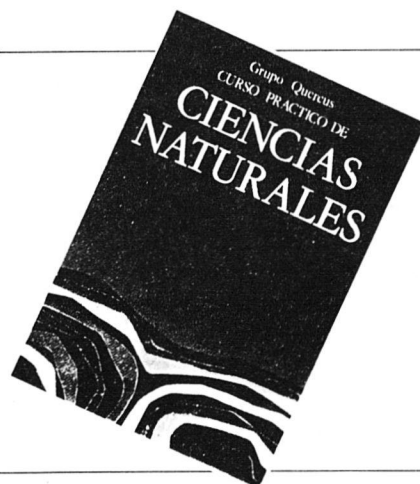
Aquí hi ha almenys dues qüestions diverses implicades. En primer lloc, una qüestió acadèmica. Després, una qüestió laboral.

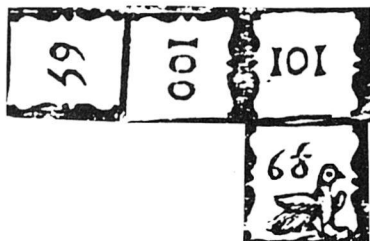

AKAL

F.P.
B.U.P.

C/. Bisbe Cabanelles, 16 - b — Tel. 41 49 28
07005 - PALMA DE MALLORCA

La qüestió resideix en el fet que, en alguns sectors universitaris (departaments o seccions) hi ha una discrepància entre les funcions docents que s'han vingut exercint i les que la plantilla considera com a futures. I la discrepància no ha esdevingut major degut a que la plantilla futura s'ha confeccionat segons criteris basats sobretot en la situació de fet precedent. No obstant, sí s'ha produït una divergència, degut al major o menor pes atribuït als coeficients correctors.

No es tracta, per tant, d'un contrast sorgit entre un model ideal i la situació de fet. Tal model no ha existit fins ara. Probablement comenci a perfilar-se en el futur plantejament dels plans d'estudi. Però tampoc podrà ser, realment, un model pur, perquè els esmentats plans d'estudi es veuran condicionats per les plantilles existents que, a la vegada, depenen de les situacions fàctiques anteriors.

En el supòsit que siguin correctes els criteris adoptats per a la confecció de les plantilles, les diferències denunciarien passats errors de planificació, que requeririen reajustament. Malgrat tot, resulta que l'esmentat reajustament passa per una dimensió personal de tipus laboral que té implicacions ètiques. Abans de referir-me a aquesta qüestió, m'agradaria deixar constància que el tema acadèmic, com es pot haver comprès, resta bastant de ser clar, carregat com és de condicionants històrics i "empírics". I això afegeix matisacions a la qüestió personal.

El problema "laboral" estreba senzillament en que un nombre indeterminat de persones contractat per la Universitat, des de fa un nombre variable d'anys, pugui ésser acomiadat de cop i volta: justament el que va del 30 de Setembre a l'1 d'octubre d'enguany.

Si es tractara d'una eliminació personal, podrien discutir-se les raons que existiren per tal motiu. I podria ser una discussió llarga, on -per exemple- les al·legacions d'incompetència que algú pogués manejar en algun cas harien d'explicar per què es fan valer ara i no temps enrere. Per ventura acabaríem entrant en una extensió de responsabilitats.

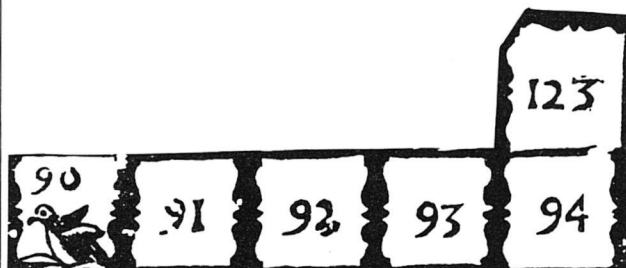
La qüestió resideix en que les esmentades persones no tendrien (i utilitzo el condicional perquè espero que la cosa tenguí remei) ni tan sols l'oportunitat de concursar per a mostrar la seva eventual incompetència. Perquè el que desapareix són llurs places.

La desaparició de les places que, per entendre'ns, es tradueix en definitiva en assignatures o similars, ens remet de bell nou a la qüestió acadèmica, com ja s'ha manifestat. Llevat d'aquesta, el que resta és el fet d'un tractament injust aplicat a persones que-i això és l'important-no tenen cap responsabilitat ni una en les errors de planificació acadèmica que duen en aquests resultats.

D'errors "tècnics" n'estam amb les mans plenes. Resoldre'ls requereix intel·ligència. I la seva abundància nacional (en tots els sentits de la paraula) propendeix a considerar-los amb serenitat i benevolència.

Les equivocacions morals, almenys en principi, haurien de ser més difícils d'excusar. També perquè són més fàcils de remeiar. No es requereix intel·ligència. N'és suficient amb l'honestedat.

LA UNIVERSIDAD DE LAS ISLAS BALEARES ANTE LA LEY DE REFORMA UNIVERSITARIA

Nuestra universidad -como la mayoría de las universidades españolas- es el resultado de un proceso histórico en el que facultades, departamentos y licenciaturas fueron apareciendo gracias a la buena -o mala- voluntad de quienes en su momento gozaban de una parcela de poder académico. La verdad es que el resultado no es todo lo disparatado que se podría pensar bajo tan azarosos criterios: se conoce que, en el fondo, hay algo así como una justicia divina capaz de aparecer en los momentos indicados.

Yo soy una de esas ingenuas personas que creían que, gracias a la Ley de reforma universitaria (LRU), todo lo caótico de las estructuras académicas iba a entrar en una fase de racionalización. Propósito de enmienda había, desde luego, y cabe suponer que no faltaba tampoco el dolor de corazón. Pero la verdad es que para el viaje que hemos conseguido sobra con las alforjas miserables de antes.